

modum aptiorem non inuenirent quo enun-
ciarēt verbis qđ sine vrbis intelligebāt. Neve-
ra em̄ cū pater nō sit filius: et filius nō sit pater
et spūssanctus ille qđ etiā donū dei vocat: nec
pater sit nec fili: tres vtiq; sunt. **Joh. 10** **Joh. 10**
dictū est. Ego et pater vnū sum. Nō ei dixit: vnū
est. qđ sabelliani dicūt: s; vnū sum. Nū cum
querit qđ tres: magna p̄sus inopia hūanum
laborat eloquiū. Dictū est tñ tres p̄sone: non
vt illud diceret: s; ne taceretur.

De vera magnitudine cuius p̄ticipatione
sunt magna q̄cūq; magna. **Capitulū. X.**

Sicut ergo nō dicim⁹ tres essentias:
ita nō dicim⁹ tres magnitudines: ne-
q; tres magnos. In rebus em̄ qđ p̄ticipa-
tione magnitudinis magne sunt: q̄bus ē
aliud esse: aliud magnas esse. sicut magna do-
mus: et magn⁹ mons: et magnus animus. In
his ḡ reb⁹ aliud ē magnitudo: aliud qđ ab ea
magnitudine magnū est: et p̄sus nō hoc ē ma-
gnitudo qđ est magna dom⁹. Sed illa est ve-
ra magnitudo qua nō solū magna est domus
qđ magna est: et qua magnus est mons quisq;
magnus est: s; etiā qđ magnū est qđcūq; aliud ma-
gnū d̄: vt aliud sit ip̄a magnitudo: aliud ea qđ
ab illa magna dicunt. Que magnitudo vtiq;
p̄mit⁹ magna est: multoq; excellenti⁹ q̄ ea qđ
p̄ticipatione eius magna sunt. Deus autem:
q; nō ea magnitudine magnus est qđ nō est qđ
ip̄e: vt qđ p̄ticeps eius sit deus cū magnus est:
alioquin illa erit maior magnitudo q̄ d̄s: deo
aut nō est aliqd maius. Ea igit magnitudine
magn⁹ est qđ ip̄e est eadē magnitudo. Et iō sic
si dicim⁹ tres essentias: sic nec tres magnitu-
dines: h̄ est em̄ deo esse qđ magnū esse. Eadē
cā nec magnos tres dicim⁹: s; vnū magnū: q; nō
p̄ticipatione magnitudinis de⁹ magn⁹ est
sed se ip̄o magno magnus ē: q; ip̄e sua est ma-
gnitudo. Hoc et de bonitate: et de eternitate: et
de oīpotētia dei dictū sit: oībusq; oīno p̄dica-
mētis qđ de deo p̄nt p̄nūciari: qđ ad se ip̄m dici-
tur: non trāslate ac p̄sistudinē s; p̄prie: si tamē
de illo p̄prie aliqd dici ore hoīs p̄t.

Relatiue nō subaliter dici: quicqđ aut pater:
aut filius: aut spūssanct⁹ p̄prie noīat. **Ca. XI.**

Quod aut p̄prie singula in eadē trini-
tate dicunt: nullo mō ad se ip̄a: s; ad
inuicem: aut ad creaturā dicuntur.
et iō relatiue nō subaliter eadē dici manifestū est.
Sic em̄ trinitas vnus deus dicit: magnus: bo-
nus: eternus: oīnipotēs: ideoq; ip̄e sic sua di-
ci p̄t deitas: ip̄e sua magnitudo: ip̄e sua boni-
tas: ip̄e sua eternitas: ip̄e sua oīnipotentia.
Non sic p̄t dici trinitas pater: nisi forte trāsla-

te ad creaturam p̄pter adoptōem filioꝝ. Quod
em̄ scriptū est. **Deut. 6** **Deut. 6**
Audi israel dñs de⁹ tuus: de⁹
vnus est: nō vtiq; excepto filio: aut excepto
spūssancto oportet intelligi quē vnū dñm de-
um nostrū recte dicimus: etiā patrē nostruz
p̄ gratiam suā nos regenerantez. Trinitas
aut fili⁹ nullo modo dici p̄t. Spūs d̄o scūs
em̄ qđ scriptū est. **Joh. 4** **Joh. 4**
Quī deus spiritus est: p̄t
quidem vniuersaliter dici: q; et pater spirit⁹
et filius spūs: et pater sanct⁹: et filius sanctus.
Itaq; pater et filius et spiritussanctus: quoni-
am vn⁹ deus: et vtiq; deus sanct⁹ ē: et de⁹ spi-
ritus ē: p̄t appellari trinitas et spūssanctus.
Sed tñ ille spūssanctus qui nō trinitas: s; in
trinitate intelligit: in eo qđ p̄prie dicit spūs
sanctus relatiue dicit: cū et ad patrē et ad fili-
um referē: quia spūssanct⁹ et patris et filij spi-
ritus est: sed ipsa relatio nō apparet in h̄ no-
mine: apparet aut cū dicit: donū dei. Donus
em̄ est patris et filij: quia et a patre p̄cedit: sic
dñs dicit: **Joh. 14** **Roma: 8**
Et qđ ap̄s ait: Qui spm̄ christi nō
habet: hic nō est ei⁹: de ip̄o vtiq; sancto spiri-
tu ait. Donū ergo donatoris: et donato: do-
ni: cum dicimus: relatiue vtrūq; ad inuicem
dicimus. Ergo spiritussanctus ineffabilis ē
quedā patris filijq; cōmunio: et ideo forte sic
sic appellat: quia patri et filio p̄t eadē apel-
lario cōuenire. Nā hoc ip̄e p̄prie dicit: qđ il-
li cōmuniter: quia et pater spūs: et filius spūs
et pater sanctus: et filius sanctus. Et ḡ ex no-
mine qđ vtiq; cōuenit: vtriusq; cōmunio si-
gnificet: vocat donū amboꝝ spūssanct⁹. Et
hec trinitas vn⁹ deus: deus solus: bon⁹: ma-
gnus: etern⁹: oīnipotēs. Ip̄e sibi vnitas: dei-
tas: magnitudo bonitas: oīnipotētia.

De relatiuis que referri ad inuicem ne-
queunt cū tñ relatiua sunt. **Ca. XII.**

Et mouere debet: qm̄ dixim⁹ rela-
tiue dici spūssanct⁹: nō ip̄am trinitatē
sed eum qui est in trinitate: quia si
ei videf vicissim respondere vocabulū eius
ad quē referē. Nō em̄ sicut dicim⁹: seruū dñi
et dñm seruū: filiū patris et patrē filij: qm̄ ista re-
latiue dicunt: ita etiā hic possumus dicere.
Dicimus em̄ spūssanct⁹ patris: sed nō vicissim
dicimus patrem spūssancti: ne filius eius in-
telligat spūssanctus. Item dicim⁹ spūssanct⁹
filij: sed nō dicimus filium spūssancti: ne pater
eius intelligat spūssanctus. In multis enim
relatiuis hoc contringit: vt nō inueniāf vo-
cabulum quo sibi vicissim respondeant: que
ad se referunt. Quid em̄ tam manifeste re-
latiue dicit qđ pignus? Ad id qđpe referē pi-
gnus cui⁹ est pignus: et semp pign⁹ alicuius

rei pignus est. **N**ō ergo cū dicimus pign^o pa-
tris et filij: possumus vicissim dicere: patrem
pignoris aut filij pignoris. **E**t ergo cū dici-
mus: donum patris et filij: nō quidem dicere
possumus patrē doni: aut filij doni: sed ut h
sibi vicissim respondeant: dicimus donū do-
natoris: et donatorē doni: quia hic potuit in-
ueniri vsitatū vocabulum: illic nō potuit.

Triniratē deū: nō tria pncipia sed vnus
esse pncipium: quia et pater et filius et spirit^o
sanctus vn^o creator est sicut vnus dñs.

Sic ergo relatiue **Ca. XIII**

D pater: idēq; relatiue dicit pncipiū:
et si qd forte aliud: s; pater ad filium

dicit: pncipiū vero ad omnia que ab ipso sunt
Trem dicit relatiue filij: relatiue dicit et ver-
bum et imago. **E**t in omib^o his vocabulis ad
patrem refert. **N**ihil aut horū pater dicitur.

Joh. 8 **E**t pncipiū dicit filius: cū em diceret ei. **Tu**

quis es: rñdit: pncipium qui et loquor vobis
Sed nūquid patris pncipiū? **C**reatorē se
quīpe ostendere voluit: cū se dixit esse pnci-
pium: sicut et pater pncipiū est creature: eo
q; ab ipso sunt omnia. **N**am et creator relatiue
dicit ad creaturā: sicut dñs ad seruū. **E**t idō
cum dicim^o et patrē pncipiū et filij pncipium
nō duo pncipia creature dicimus: q; et pater et
filius simul ad creaturā vnū pncipiū est: sicut
vnus creator: sicut vn^o deus. **S**i aut quicqd
in se manet et gignit aliqd vel opaf: pncipiū
est ei rei quā gignit: vel ei quā opaf: nō pos-
sumus negare etiā spūscū recte dici pncipiū
quia nō eū sepamus ab appellatiōe crea-
toris. **E**t scriptū est de illo qd opetur et in se
vtrūq; manēs opaf. **N**ō em in aliquid eorum
que opaf: ipse mutat et vertit. **E**t que opera-
tur: vide aplm. **U**nicius aut inquit dat ma-
nifestatio spirit^o ad vtilitatē: **A**lij quidē dat
p spiritū sermo sapientie: alij sermo scientie
fm eundē spū. **A**lteri aut fides in eodē spū
tu: alij donatio curationū in vno spiritu: alij
opatio vtrūq;: alij pphetia: alij iudicatio spi-
rituū: alij genera linguarū. **O**mnia aut hec
opaf vnus atq; idē spū: diuidens ppria vni-
cuiq; put vult: vtrūq; sicut deus. **Q**uis enim
tanta illa pōt opari nisi deus? **I**dē aut de^o q
opaf omnia in omibus. **N**am et sigillatim si in-
terrogemur de spūscō: verissime responde-
mus: q; deus sit: et cū patre et filio simul vnus
deus ē. **U**nū ergo pncipiū ad creaturā dicit
deus: nō duo vel tria pncipia.

Quomodo in trinitate: et pater ad filium
pncipium sit: et pater et filius ad spiritūsan-
ctum. **Ca. XIII.**

De se aut iuicē in trinitate si gignēs
ad id qd gignit pncipiū est: pater ad fi-
lium pncipiū est: quia gignit eum:

Utrū aut et ad spūscū pncipiū sit pater: quā
dicitur est: de patre pcedit: nō pua questio est **Joh. 15**

Quia si ita ē: nō iā pncipiū ei tantus rei erit
quā gignit aut facit: sed etiā ei quā dat. **U**bi

et illud clucescit: vtpote: qd solet multos mo-
uere: cur nō sit filius etiā spūscūs: cū et ipse a

patre creat: sicut in euāgelio legit. **E**xit em **Joh. 16**

nō quō natus: sed quō datus: et ideo nō dicit
filius: quia neq; natus est sicut vnigenitus:

neq; factus vt p dei gratiā in adoptionē na-
sceret: sicuti nos. **Q**d em de patre natum ē:

ad patrē solum refert: cū dicit filius: et ideo
filius patris ē: et nō noster. **Q**d aut datum ē

et ad eū qui dedit refert: et ad eos quibus de-
dit. **I**taq; spūscū: nō tm patris et filij qui

dederunt: sed etiā noster dicit qui accepim^o
Sicut dicit dñi salus q; dat salutē: eadē etiā

nostra salus est qui accepimus. **S**pūs ergo
et dei est q; dedit: et noster q; accepimus. **N**on

ille spūs noster quo sumus: quia ipse spūs est
hominis q; in ipso est: sed alio modo iste no-
ster est quo dicim^o: et panē nostruz da nobis: **Mat. 6**

quāq; et illū spū qui hoīs dicit: vtrūq; accipi-
mus. **Q**uid em habes in qt apls: qd nō acce-
pisti? **S**ed aliud est qd accepimus vt essem^o:

aliud qd accepimus vt sancti essemus. **U**bi
scriptuz est et de **Joh. 8**: q; in spiritu et virtute

belie veniret: dictus est helie spūs: scz spūs
quē accepit helias: hoc et de moyse intelligē-
dum est: cum ait ei dñs. **T**ollā de spiritu tuo:

et dabo eis: hoc est: dabo illis de spūscō quem
iam tibi dedi. **S**i ergo et qd dat: pncipiū ha-
bet eum a quo dat: quia nō aliunde accepit

illud qd ab ipso procedit: fatendū est patrem
et filij pncipiū eē spūscū: nō duo pncipia

Sed sicut pater et filij vnus de^o: et ad creatu-
ram relatiue vnus creator et vnus dñs: sic re-
latiue ad spūscū vnū pncipiū. **A**d crea-
turam vero pater et filius et spūscū vnū

pncipiū: sicut vnus creator et vnus dñs.

Quō in spiritu sancto etiam anteq; dare-
tur: possit doni nomen intelligi: vt ei semper

non aliud fuerit donum esse q; impium esse.

Aterius autem que **Ca. XV**

ritur: vtrū quēadmodū filius nō h
tantū habet nascendo vt filius sit:

sz omnino vt sit: sic et spiritūscū eo quo
datur habeat: non tantū vt donū sit: sed om-
nino vt sit. **U**trū ergo erat anteq; daretur:

sed nondum erat donum: an eo ipso quo da-
turus erat eum deus: iam donum erat et an-